

ZKE+ Shqipëri
Zyra Kombëtare Erasmus+ Shqipëri

“Jam një njeri më i mirë fal Erasmus+”

Studenti: Henri Arizaj

Institucioni dërgues: Universiteti “Ismail Qemali” Vlorë

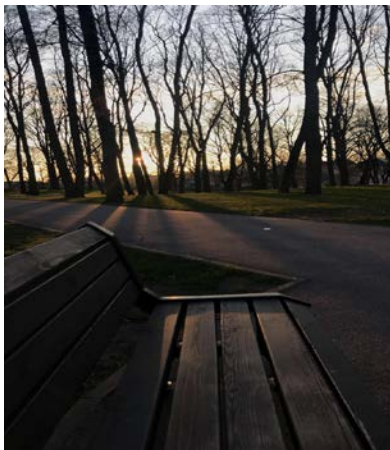
Programi E+: Shkëmbim Studentor

Institucioni Pritës: Universiteti Teknik Riga, Letoni

Periudha: Janar - Qershor 2020

Rrugëtimi im drejt Erasmus+

Unë quhem Henri Arizaj, dhe aktualisht po përfundoj studimet për vitin e II në ciklin e studimeve Bachelor në degën Inxhinieri Elektrike. Programi Erasmus ka qënë një rekomandim nga disa prej pedagogëve të fakultetit tim duke ma prezantuar atë si një mundësi e mirë që u jepet studentëve më të mirë të universitetit tonë.

Gjatë një takimi me Zyrën e Marrëdhënieve me Jashtë, e cila trajtoi në mënyrë shumë të detajuar procesin e këtij programi, kuptova se ky program ishte një projekt europian i mbështetur dhe financuar nga Bashkimi Europian. Pas këtij takimi më lindi një dëshirë e madhe për t'u bërë pjesë e këtij programi.

Kështu, si një i ri i etur për dije dhe eksperiencë, ju drejtova Zyres Erasmus, e pozicionuar në godinën e Rektoratit, pranë universitetit tim. Aty u ndjeva mirë për shkak të ngrohtësisë që më falën stafi i zyrës, si student i universitetit dhe kandidat i ardhshëm i programit ERASMUS. Ajo cfarë më habiti me se shumti ishte fakti që kishte student pa fund të cilët prisnin në rradhë për t'u regjistruar në programin e shumëkërkuar ERASMUS. Falë

informacioneve paraprake që na dhanë në lidhje me bursat që ky mobilitet ofronte, kuptova që ky ishte një mundësi e cila vinte vetëm një herë në jetë për studentet. Ky ishte “sinjali” që mos të hezitova më; por të aplikojta sa më parë për të qënë pjesë e këtij programi.

Jo shume larg ditës prej të cilës unë aplikova, një e-mail u shfaq papritmas në ekranin e telefonit tim e cila njoftonte se unë isha një prej fituesve të këtij modaliteti në universitetin RTU. Mendova se gjithcka mbaroi ketu; derisa më nisën një email të dyte në të cilin më informuan lidhur me intervistën që duhet të kryeja për tu pranuar si student shkëmbimi në këtë universitet.

Emocionet që përshkruan trupin tim, ditën e intervistës, ishin po aq të mëdha sa dhe iniciativa që morra. Dy ditë pas intervistës, u shpalla i vetmi student përfitues i një burse për semestrin e dytë në

një universitet të madh dhe prestigjioz, si ai i Letonisë, Riga. Gjithcka që më mbetej të bëja që prej atij momenti ishte të prisja biletën e avionit dhe të

prisja ditën në të cilën niste udhëtimi im.

Përvojat e mia në Riga

Avioni u nis, duke lënë pas vendlindjen time si dhe pasigurinë e mia.

Udhëtimi im sapo filloi. Arritëm në Riga rreth orës 12 të darkës.

Qyteti ishte magjepsës

por m'u desh pak kohë për t'u ambjentuar me rrugët, temperaturat e acarta, atmosferën e qytetit si dhe banesën në të cilën do kaloja 5 muaj. Mund të them që fillimi në Riga nuk ishte dhe aq sfidues, pasi pranë meje ishin dhe 2 studentë të cilët i njihja mjaft mirë pasi ndanim të njëjtin fakultet, si dhe në atë qytet do takonim dhe shqiptarë të tjerë si pjesmarrës të këtij programi.

Një prej sfidave më të mëdhaja të këtij rrugëtimi ishte zhvillimi i lëndëve të cilat, përveç përmbajtjes voluminoze, zhvilloheshin në një gjuhë të huaj dhe në universitet me një staf petagogjik ndryshe nga ai që isha mësuar. Një lehtësi e madhe ishte mikëpritja e ngrohtë dhe gatshmëria që treguan pedagoget dhe studentet aty për të na sqaruar të gjitha paqartësitë që kishim.

Ndoshta kjo experiencë do të ishte më e bukur nëse "COVID-19" -a nuk do të ishte pjesë e jetëve tona, por gjithsesi kam shijuar në maksimum secilin moment aty. Prania e shqiptarëve të tjerë vec nesh në konvikt; fshiu frikën dhe mërzinë që mbulonte fytyrën tonë dhe mbushi mendjet tona me kujtime të paharrueshme, të cilat u gdhendën aty. Pavarësisht se universiteti u mbyll për shkak të situatës, nuk u

mbyll dera lidhëse mes nesh dhe leksioneve, të cilat u detyruam t'i ndjekim online nëpërmjet platformave të njohura që dhe studentët shqiptarë ishin duke zhvilluar atë kohë.

Nëse dikush do më pyeste nëse qyteti i Rigës me pëlqeu sadopak, do i përgjigjesha pa hezitim "po". Qyteti i Rigës ishte një qytet i vjetër dhe këtë e dëshmonte arkitektura e tij e vecantë me elemente të teknologjisë së re, kryesisht në qendrën e qytetit. Këto ndërtesa ishin një paradoks; pasi kur hyje brenda tyre ndihesh si "Liza në Botën e Cudirave"; pasi pamja e brendshme kishte një ndryshim ekstrem me atë jashtë.

Përsa i përket ushqimit karakteristik të atij vendi, njëhej ndryshe me epitelin "kuzhina e ftohtë" por në atë

qytet gjigand gjeje një miks kuzhinash si ajo pakistaneze, indiane, ruse, etj. Ndërsa kultura e tyre ishte e ngjashme me tonën. Më duhet të theksoj se tek këto të fundit u ambientova si unë dhe shqiptarët e tjerë; sa që nuk dalloheshim nga vendasit aty dhe kjo gjë na bëri të ndiheshim si në atdheun tonë.

Gjithashtu udhëtimet ishin aktiviteti ynë i preferuar. Vendet historike dhe arkeologjike të Rigës ishin të shumta por ne nuk mundem t'i shkëlqim dot të gjitha për shkak të pandemisë.

Por, pavarësisht gjithçkaje që ndava më lart, kjo experiencë ishte e vecantë dhe e vlefshme. Eksperienca akademike dhe personale ishte e njëjta ashtu si ajo për të cilën më kishin folur studentët e mëparshëm të cilët ishin bërë pjesë e këtij mobiliteti.

Riga, më bëri të ndihem i vogël para tij por, më mësoi se çfarë ndjesie është të jetosh me pavarësi të plotë vetjake dhe financiare.

Për studentët e rinj të cilët i druhen kësaj aventure kaq fantastike, do t'i rekomandoja të guxonin; të mos ngurronin dhe ta provonin pasi cdo sekondë e

saj ja vlen për ta përjetuar të gjithë këtë eksperiencë të vyer do thosha. Mendoj se, në fund përvec se mëson tradita, kultura; njihesh me njerëz të rinj; zbulon me shumë për veten tënde; zbulon se si ti përshtatesh në ambiente të ndryshme në rrethana të ndryshme dhe mendoj se njeriut pikërisht kjo i nevojitet në fund të fundit; të sfidojë vetveten .

“Guxo dhe sfidoje veten; pasi njeriu është nxënës gjatë gjithë jetës”